

המלחמה, זהו אות קלון לשרות התעמולה הישראלית.

דוד יונטא, תל-אביב

אקרובטיקה מודרנית

לא ידעתי כי הצלם שלכם אקרובט יותר גדול מאנדרה זין הצרפתי. כפי הנראה,

הצלם צמד על הראש בזמן הצילום, או שהמערכת עמדה על הראש בזמן ההדפסה. התמונה הפוכה.

אבנר ז, תל אביב

כפי שאמר אינטרסטי: הכל יחסי. בארץ רובסיקה אין למעלה ואין למטה. השער מבטא את תחושת התנועה.

משקל הנשיות

בהעולם הזה (692) כותבת מלכה א. שברכה אינה הבחורה היחידה בארץ המי רימה משקולת. אני ילידת 1929 מרימה משקולת העולה על משקל גופי (60 ק"ג) הרימתי משקולת רק בדרך מקרה... אמנם אין ברכה הבחורה היחידה בארץ המרימה משקולת - יש במכון שלי עשרות בנות המרימות משקולות, מי קלות ומי כבדות. אחת מהן מרימה 10 ק"ג יר תר מברכה.

אולם מבלי להכיר את מלכה א. ומבלי לדעת את כושרה הגופני, אני משוכנע כי לא הרימה 60 ק"ג מעל לראשה, בו בזמן שהיא כותבת כי היא מרימה משקולת. רק בדרך מקרה... עוד לא נשמע דבר כזה, ואם נכון הדבר אין לה לחשוש. להקריב את תן הנשיות שלה...

רפאל הלפרין, מנהל מכון שמשון

ראיתי במו עיני:

לא מבין צחוק

בקצה רחוב הרצל, בחיפה, נעצרה מונית ואדם בגיל העמידה, אפור-שער ובעל פנים אדומות מכעס, צא ממנה. הוא רצה לנסוע עד סוף הרחוב, אולם הנהג סירב בטענה כי הגיע לסוף הקו ואסור לו לנסוע הלאה.

מה יש לדבר עם בעל-עגלה? רטן הנוסע ושיילס.

רננה, אדוני! אמר הנהג, האם ידוע לך ההבדל בין בעל-עגלה ובין נהג מונית? ובכן, אצל הראשון, הב המות הולכות לפנים, ואצל השני, הן יושבות מאחור.

התשובה היתה סטירת-לחי מצלצלת... אני אתבע אותו לדון. הבטיח הנהג לקהל שהתאסף מסיבה, רק מפני שהוא לא מבין צחוק!

רו"ח על בתי הסוהר

הרו"ח על הנעשה בבתי הסוהר, היה אחד התאורים הטובים ביותר, שפורסמו עד כה, על בתי-הסוהר בישראל. רצוני לדעת, אם עיני האסירים מכוסות תמיד, כפי שרואים בתמונה, או עשו זאת לשם צילום.

רות למברגר, ת"א

עיני האסירים טושטשו בתמונה, כדי שהפרסום לא יזיק להם, אחרי שחרורם. מאמריכם הנוכחים על בתי-הסוהר (העולם הזה 691, 692) חייבים לזעזע את לבו של כל איש. אל תסתפקו במאמרים - לדעתי, היה על העולם הזה לזווג הק מת אגוד ציבורי למצן האסירים.

דבורה רביני, חיפה

מה ההתרגשות? כל המדינה בתי-סוהר. גורל האסירים טוב מגורל שאר האזרחים.

מנחם דוידוביץ, תל-אביב

המוכן קורא דוידוביץ להתחלף?

הצעתי: כל שופט צריך לשבת בבית הסוהר כדי לטעום את הטעם, לפני שמותר לו לשלוח אנשים אחרים לשם.

זבדון סגל תל-אביב

אז מנין נקח שופטים?

רחמנותכם על האסירים אינה במקומה. קחו בחשבון שאלה פושעים היכולים לשדוד את האזרחים, להתנפל עליהם, לרמות, לאנוס ולגנוב.

אברהם רוקה, חיפה

מדינה תרבותית מסתפקת בשלילת חרו"ת של העבריים. אין להענישו בתנאים בלתי-אנושיים בבית-הסוהר.

כה לחי! בעבור הרשימה הנהדרת על בתי הסוהר. אולם, בהעולם הזה (886) ספרתם, כי תא 14 בתלמיוד הוא תא הנדור גים למות. והנה, השבוע, מתברר מתוך הרפורטגיה, שיושבים בתא זה 24 איש! האם כולם נדונו למות?

דוד נוימן, ת"א

מול עץ התליה, התבלבל העולם הזה: הנדונים למות וישיבים בתא מס' 14, לא 14.

לשנה הכאה בירושלים

דוקה כאיש דתי, עלי לברך את העולם הזה (692) על עמוד הקאריקטורות הנהדר. היה בו המור אמתי, היכול להעלות חיוך גם על שפתי מתנגד, בניגוד להומור הקאריקטורות בהארץ ובדבר, שהוכירו את השטירמר.

משה יצחק הלוי, ירושלים

הייד לדוש ולהעולם הזה. סוף סוף פגע מישהו בנושא הסרור הדתי, בחודה של מחט, ולא בקופה של מחט.

דניאל ברדרומא, ירושלים

לוא כל הפץ בעל זקן היה דתי, הרי היה ההומור שלכם דתי מאד. פייה לאפיי קורסים כמותכם!

מרים דובינסקי, ירושלים

בכל זאת, הזקן לא עזר? הצוירים של דוש (העולם הזה 692) אינם מצחיקים. להיפך, הם מצערים מאד. אם נתן לחוליגנים אלה להתפשט, אזי אזי לנו. הם רוצים להפוך את כל העיר למושב זקנים גדול.

משה נחמיאם, ירושלים.

המלחמה בעיני הערבים

הרפורטגיה על הערבים; העולם הזה (692) היתה אחת החינוכיות ביותר, שהופיעו עד כה אצלכם.

יצחק מטלון, חיפה

אם אין הערבים יודעים את האמת על

במשך כמה דורות רגילים עורכי העיתונים, בחדרי חדרים, לקבוע באופן שרירותי שזה יענין את הקוראים וזה לא יענין את הקוראים. מכיון שלא למדו את התורה כאוניברסיטאות (והמעטים) שלמדו באוניברסיטאות באמריקה ובבריטניה, לא זכו להערכת חבריהם למקצוע היו גאלצים לסמוך על האינוטאיציה שלהם.

רק בזמן האחרון הכניט המדע את אפי לענין. יצאו חוקרי דעת-קהל ובדקו, מה באמת קוראים הקוראים. השבוע נשלם בארצות-הברית אחד המחקרים האלה, שנמשך 11 שנה: נחקרו 62,487 קוראי 138 עיתונים אמריקאיים. התוצאה: הסטטיסטיקה מוכיחה, שהערכות השיריות צדקו בהערכת ענין הקוראים.

לגבי הקוראים בארץ, יש בחיזאות אלה ענין כפול, באשר הן מוכיחות, דרך אגב, שאין הבדל גדול בין הקוראים באמריקה ובין הקוראים בישראל. המחקרים הנסיוניים המודעות לתת צורה יפה יתכן מענין למודעותיהם, ובין הארץ. תכניות רדיו: 37% קוראים, 40% קוראות (האחרו בארץ נמוך הרבה יותר, כפי שהוכיח עתון הרדיו). ידיעות מן החברה (מקביל ל"אנשים" בהעולם הזה): 39% קוראים, 80% קוראות. ספורט: 74% קוראים, 31% קוראות. משק: 28% קוראים, 10% קוראות.

בקאריקטורות מתענינים 82% של הקוראים, 78% של הקוראות. במודעות: 82% קוראים, 95% קוראות (זהו אחד ההבדלים החשובים בין אמריקה, שם משתלבים בעלי המודעות לתת צורה יפה יתכן מענין למודעותיהם, ובין הארץ). תכניות רדיו: 37% קוראים, 40% קוראות (האחרו בארץ נמוך הרבה יותר, כפי שהוכיח עתון הרדיו). ידיעות מן החברה (מקביל ל"אנשים" בהעולם הזה): 39% קוראים, 80% קוראות. ספורט: 74% קוראים, 31% קוראות. משק: 28% קוראים, 10% קוראות.

במחקר האמריקאי, ספרים מספרים על מדורי הקולנוע, התיאטרון הספרים. על ההתענינות בתמונות מודיע המחקר האמריקאי: 63% של הקוראים ו-50% של הקוראות התענינו בתמונות הצבא; 70% של הקוראים ו-67% של הקוראות התענינו במלחמות זרות. ההתענינות בתמונות תאינות: 67% של הקוראים, 66% של הקוראות. פשעים: 58% של הקוראים, 62% של הקוראות. תמונות ספורט: 53% של הגברים, 14% של הנשים. מלכות יוסי: 54% של הגברים, 64% של הנשים.

בדרך כלל, מתקבל הרושם, כי הקורא העברי קורא אחוז הרבה יותר גדול של העתון, מאשר הקורא האמריקאי. אחת הסיבות היא, כמובן, צימצום הגיר בארץ, המקטין את הכמות הכללית של העתון.

התחרות תמונתי המועצת ביותר, שנערכה בהעולם הזה (687) נתנה הודמנות לבדיק את כושר השיפוט של הקוראים, ביחס לתמונות, כשנפתחו, השבוע, המעספות בנוכחות באיכח הצלמים והעיתונאי האמריקאי ארתור הולצמן (שכיהן כיו"ר ניטראלי), נחברר, שוכתה בתחרות תמונות של הנס קאופמן (האב המחזיק את תינוקו המת על אנית המעיליים). הצלם קאופמן זכה, איפוא, בפרס של 25 ל"י, מטעם מערכת העולם הזה.

ר"י מן הבוחרים בו (שולמית פויני, רח' העליה 24, תל-אביב; משה יגלום, רח' מלצ"ט 17, תל-אביב; משה זיסר, פרדס-חנה; בצלאל בן-זקן, קריית שאול; אסתר רות, רמת-גן) זכו בתצלום פורטרטי מידיו. הם יפנו אליו במלון ריץ, תל-אביב, כדי לקבוע מועד לצילום. חליקת הקולות: הנס קאופמן (30%), מקסים סלומון (פס"ד יעקובוביץ) 21%, אלפונזו זינגר (קבר חילי אלמוני) 17%, אריך פרנקנהיים (נכי מצחמה) 10%, דוד רובינגר (ידיד עוריים) 9%, רולף קנלר (מעפילים חולים) 6%, אהרן אילוני (פליטים ערביים) 5%, שמואל פרנק (דגל וצנחנים) 2%, ארולד בר (שבויים חוזרים) 0.4%.

היה הבדל ניכר בדעות הגברים והנשים. בעד תמונות של קאופמן הצביעו, למשל, 55% גברים ו-45% נשים, בעוד שתומכיו של מקסים סלומון מנו 70% גברים, ורק 30% נשים.

רוב הקוראים הסתפקו בקביעת דעתם; חלק ניכר נימק את בחירתו, מעטים מתחו ביקורת כללית על התמונות. בדרך כלל, נראה שהלב היהודי קבע את דעת הקוראים, לא פחות מאשר העין הביחנות והחוש האסתטי. (אחדים מן המכתבים האופייניים מתפרסמים במדור מכתבים.)

בהודמנות זו, מכריז העולם הזה על שני מדורים חדשים, שינתנו אפשרות נוספת לקוראים להשתתף בעבודת העתון. המדור הראשון, בשם "ראיתי במו עיני" יפרסם בעמוד 2, בכל שבוע, אנקדוטה אחת, שתשקף משהו אופייני להוי הארץ, כדוגמת האנקדוטה, המתפרסמת במקום זה השבוע. הקוראים מוזמנים, איפוא, להמציא להמערכת העולם הזה (ת.ד. 136, תל-אביב) אנקדוטה מתאימות שלא תעלינה על 150 מילה (לסמן על המעטפה: למדור ראיתי במו עיני). האנקדוטה המתפרסמת, בכל שבוע, תזכה את בעלה בפרס של לירה אחת. האנקדוטה הראשונה שתתפרסם, מפרי עטו של קורא, תזכה את בעלה בפרס של 5 לירות.

המדור השני יבוא במקום התחמדור הארץ, שהופיע עד עתה בסוף המדור במדינה. מיד יום ביומו, נתקל הקורא בעתונות (ובחומר מודסט אחר) בכותרות, משפטים או קטעים מזוירים, מגזכחים בתכנם, או בגלל שגיאות דפוס, טילופי סגנון, וכיו. המערכת מזמינה עתה את הקוראים לקטוע קטעים אלה, להדייקם על גיר, לצרף את שמם וכתובתם ולהמציאם להעולם הזה לסמן על המעטפה: "מדור הארץ". הקטעים הטובים ביותר, בכל שבוע יתפרסמו, ושמות שולחיהם יצוינו.

ה ש ע ר

בהתקרב האביב לאירופה, גוברת הדאגה בלבותיהם של רבים ממנהיגי הארצות, השוכנות ממערב למסך הברזל. אולם איש לא יסקור את האופק בדאגה כה מסורה, כיוסף ברודיטו, המרשל של יוגוסלביה, שריהבטחון ומוכיר המפלגת הקומוניסטית של הארץ היחידה, שהעזה למרוד במעצמה הסובייטית. מבפנים.

לאורך גבול של 1990 ק"מ, מפציצות תחנות השידור של הונגריה, רומניה, בולגריה ואלבניה את טיטו בסצנות מילוליות, במשך 174 שעות בשבוע: טיטו הוא פשיסט, משרת האימפריאליזם ועבד חליטטריט. במשך 68 שעות בשבוע, ממסירות התחנות היוגוסלביות על עמי הקומוניזם פצצות תשובה: סטאלין הוא עריץ ביורוקרטי, בגד במארכס באנגלס, משעבד העמים הקטנים. טיטו הוא תלמידו הנאמן היחיד של לנין הגדול.

מאחורי מסך המלים נערכים הצבאות. לפני שלוש שנים, עלו חייליו של טיטו על שכניהם. אולם, מאז פרצה מלחמת קוריאה השתנו יחסי-הכוחות. דיביזיות מגויסות, אוירונים, טאנקים, מכניות-משא מצטברים מול הגבול. ואילו לטיטו אין כיום אספקה של ציוד מלחמתי, כרטי לזו המיוצרת במפעליו שלו.

במשך 59 שנה חייו היה מקצועו של יוסף ברודיטו: לוחם. לפי כל הסימנים לא תהיה השנה ה-60 יוצאת מן הכלל.